

2014

Karel Bečvář (1955)

Obličej z novin (Osman), 2014

Kromě figurálních sousoší v tvorbě sochaře Karla Bečváře dominuje také portrét. V jeho švédském ateliéru vznikají bronzové busty a také unikátní sklářskou technikou vytvářené tzv. zdvojené podobizny. V obou materiálových liniích autor precizuje své modelační a plastické schopnosti. V tavených skleněných plastikách vizuálně a díky světlu, pohlcovanému a odráženému skleněnou materií, jak je patrné v portrétním objektu **Obličej z novin (Osman)**, zachycuje soulad nebo také svár vnitřní a vnější existence člověka a dosahuje tak nebývalého výtvarného účinku.

Výtvarný záběr Karla Bečváře, sklářského výtvarníka, designéra a také kreslíře je mnohostranný. V sochařských realizacích využívá jak klasický sochařský materiál – bronz, tak i sklo, lépe řečeno sklářskou taveninu.

Po ukončení studia na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze (1981 – 1984) se stal designérem ve Vývojovém oddělení sklárny Moser v Karlových Varech. Záhy zde vynikl figurativně pojednanými kompozicemi v unikátních skleněných solitérech, jejichž rytou podobu realizoval rytec Milan Holubek. Přestože spolupráce s ojedinělou sklárnou skončila po čtyřech letech v roce 1984, Karel Bečvář se k mimořádným zkušenostem z práce se sklem vrátil alespoň externě v letech 1990 až 2007, kdy ve sklárně Moser vytvořil řadu mimořádných děl, například i pro soukromou sbírku skla zpěváka Eltona Johna. V těchto dílech využíval především plastické hodnoty nevysokého reliéfu, v nichž při zachování realistické stylové koncepce bylo nutné dodržovat i náročná perspektivní pravidla. Vyčnívala zde také jeho kreslířská preciznost a ještě i něco navíc. Tou přidanou hodnotou byla vždy určitá nadsázka, lehká ironie, ale především i autorova schopnost interpretovat lidskou figuru a její podobu v jakémsi neotřelém formálním řešení. Dosvědčovaly to nejenom ryté sklářské bloky, nýbrž i jeho drobné figurální bronzы ještě z osmdesátých let 20. století.

Karel Bečvář se vždy vymykal z běžného chápání role lidské figury v umění. Pracoval s obnaženým mužským tělem jak v plnohodnotném plastickém korpusu, tak i ve frontálním, ale hybném reliéfu. Zobrazoval krásná těla mladíků, i věkem poznamenané muskulatury starších mužů a žen.

V roce 1990 autor změnil své působiště. Z Čech odešel do Švédska, kde žije dosud. Ale ani tato zásadní životní změna a především jiný, evropský umělecký kontext, nepoznamenala jeho zájem o ztvárnění osudu lidského jedince, sebe sama a svých soupeřů. Tím opravdovým inspiračním zdrojem výtvarného posunu se stal jeho pobyt v Egyptě na přelomu let 1993 a 1994. Hranice jeho klasického evropského vzdělání v antické a křesťanské umělecké tradici se díky inspiraci egyptskými uměními neobyčejně rozšířily a naplňují jeho figurální díla novou působivou silou až do dnešních dnů.